

„Vi omgiver os i Livet med saa mange Ting, som er bleven vor Ejendom ved et Tilfælde. Vi opdager en Dag, at vi trænger til en Kommode, gaar saa ind til en Snedker og køber en, der tilfældigt staar fremme. Vi mønstrer den med Lige-gyldighed, den er maaske ikke engang efter vor Smag, men i samme Øjeblik, vi har besluttet os til at købe den og den er bleven vor, foregaar der en hemmelighedsfuld Forvandling med den og med os. Varsomt stryger vor Haand henover Polituren, med Kærlighed og Ængstelse følger vort Øje den, naar Flyttefolkene bærer den ned ad Trapperne, og tvinges vi senere i Livet til at skille os af med den, er det for os, som om vi mistede en Del af os selv. — Dette er Besiddelsens Mystarium. Er det ikke ogsaa Troens?“

Fra hans sidste Leveaar skrev sig en Optegnelse, der havde Overskriften „Det store Spøgelse“.

„Et Sted ovre paa Mors forefaldt der for en Del Aar siden følgende Begivenhed. En Herremand havde to Sønner, to Smaadrenge. Den yngste var en mut lille Fyr med et trodsigt Sind, som Faderen vilde bøje. En Dag i Drengens tiende Leveaar, da han igen havde forset sig og derfor skulde tugtes, søgte han Tilflugt oppe i et højt Træ i Haven. Ør af Ophidselse og — som det ogsaa paastaas — af for megen Vin (han var netop kommen hjem fra en Jagtfrøkost i en Nabogaard) stod Faderen nedenunder med sin Ridepisk og befalede ham at komme ned. Men hvor meget han end raabte, og hvor stærkt han end truede, blev Drengen deroppe, krøb tilmed i sin Angst stadig højere tilvejs, tilsidst saaes han helt oppe i Toppen. Saa hørt pludselig et Skrig. Den Gren, hvorpaa han havde søgt Fodfæste, knækkede, og Drengen styrtede til